

מסורת הש"ס

בכל מערבין פרק שלישי עירובין

כח.

עין משפט
נר מצוה

יג א מ"פ מ"ב מהלכות
מאכלות אסורות הל'
כג ויברך אלפס סוף פרק
ג דחולין ד רפב ויבראש
ס סיון טטן
יד ב מ"י שס הל' כג:
מז ג מ"י פ"ז מהל'
מעשר שס הל' יב:
מז ד ה טו"ע א"ח ס'
שס ס"ה:
יז ו מ"י פ"ב מהלכות
תרומות הלכה ז:
יח ז מ"י שס הלכה ח:
יט ח מ"י שס הלכה ה:

מוסף רע"י

[illegible]

תמונתו, ביי. ואע"ד לא
לדריש חזי לתלמידי
חזון דמונא הוא רבני
תלמידי דמונא רבני
(לעיר ב): 10: אע"ג
דקעטעס שטייט ראיין לו
הא, וואל וזי מתשל
למורימיה שריא
מעבצין (פסחים ב).
ולישראל דברומה. 11:
חזון לטון (לעיר ב): אע"ג
דאז ציי מתשל עליה
דברומה טעות אינה
קיינמא ופסחים
והדר משפיר עלי מינה
ובה (פסחים ב).

רב ג'סים גאון

אמר רב יהודה בריה דרב
שמואל בר שילת משמיה
דרב מערבין בפעופעין
ובלגלוגות ובגודגניות.
פירושו בגמ' דבני מערבא
והכי גרסי, בעון קומי
אילין אינן, אמר לון
קקולי וחנדקוקי ופרפחיני.

רבינו חננאל (המשך)

כללי. ופרקנין משום דהני
כללי דכתיב דרך אחת,
היא כללא קמא היא כללא
דאמר כללא בתרא דווקא.
פועץ וגודגדניות וחלגלות
ע אין רוב בני אדם אוכלין
אל בתרומה שאסורין בהן,
למרוכי בנים מערבין בהן
דדברא לא מערבין בהן,
דק מתעשרין זרע וירק,

פוטיופא. שרץ המים קטן שאין בו חיות ואפ"ה כיון דבריה היא אכילה היא ולוקה ד' מלקיות. בשרץ המים כחב"ד (ה) צמורת הכמים אל משקלו את נפשותיהם בכל השרץ השורץ ולא תטמאו בהם הרי כאן שנים וכלל בהן זין אשר הארץ זין שרץ המים ומשום מבשרם לא תכלוהו ומשום וכל אשר אין לו

סגפיר וקשקשת לא תאכלו (ט) : גמלה.

שהוא שרץ הארץ לוקה ה' תרתי הא'
דאמרן וכל הולך על גחון לכל השרץ
השורץ על הארץ לא תאכלום הרי ג'

וכל השׂרץ השׂורץ על הארץ שקץ הוא
לא יאכל הרי ד' ולא תטמאו את

הגהות הב"ח

(ח) רש"י ד"ה פומיטא
ד' מלקיות נשרן
המים כמינ מבשרם לא
תאכלו בת"כ בויהי
ביום השמיני ולא שני
במשנה תורה וכל אשר
אין לו סנפיר וקשקשת
לא תאכלו וכתוב בת"כ
אל תשקלו את נפשותיכם
יכו' ציו שרן המים הס' ד':

לעזי רש"י

וּטִילִי"ש. מִן סֶלֶק.
פּוֹלְפִי"ר. רְגֵלָה, חֲלָלוּגָה
(עֶשֶׂב בָּר). אֲלֵינְדֶּר"א.
בּוֹסֶבֶר. הוֹמְלוֹן. כֶּשֶׁת.
קִרְיִשׁוֹן. שַׁחֲלִים.
אֲרוּג"א. גִּרְגִּיר (צִמָּח).

רבינו חננאל

כל היכא דליכא כלל ופרט וזנא
כללא בתרא עיקר וצבירה אולינן
והוה על פרט וכלל ונעשה כלל
מוסיף על הפרט ומרבי כל מילי
וכללא קמא. דלתי למעוטי ולמימרא
דנדרשיה בכלל ופרט ואין בכלל
אלא מה שצברט ולא נרבי מידי לא
אולינן צבירה ומיור אהי פורתא
למימרא דכי מרבי כללא בתרא לא
כל מילי מרבי אלא עין הפרט מאי
דדמי ליה מנ' דרדין דהוי רבי מפי
וגידולי קרקע ומימרינן נמי עופות
צבאי דינא ולמעוטי דגים דלא דמו
ליה אלא צחד ד' צפרי מפרי: ומאן
דמעט עופות קצבר. כל היכא
דליכא כלל ופרט כללא קמא דיוקא
ואין בכלל אלא מה שצברט וממעטי
כל מילי ואפי' מאי דדמי ליה צפרטא
ויהר כלל כללא בתרא לאפוקי
ממיעוטא ככללא קמא נתקמא ולחסי
מיהא מידי דדמי לפרטא בכל ג'

זדדין דהוי פרי מפרי וגידולי קרקע וולד ולדות הארץ: פפעויען.
ירקות שקורין קקול"י בל' ארמי יוטל"ש בלע"ז: חגלוגות. פולפיר"ר
בלע"ז: גוגדגניות. אלייגנדר"א בלע"ז: חויו. שחת של תבואה
כשהוא ירק וגוחזין ואוכלין אותו: כפיוע. תמרים רעות שלא זישלו
כל זרכן: גוגדגניות. ממעיטין את הזרע: ואס הוקשו. הקלחין
קעץ שכבר נמח זהן זרעו קשין הקלחין לכל אדם: סרגמא.
לאה דלמער רב מערצין אשלא הוקשו וזה המערב צון יס פו
זניס דלשעת חזו ליה: נדקוקין מדיא. גוגדגניות שבמדי יום
הן: קשוע. הומולין: צבבל אוכלין חזוי וכי תאדא רב צבבל וזוא
דאכלי להו אמר מערצין ומעיקרא אמר דאין מערצין: לירק.
לאכול צירקן: זרען חייב. צמעשר ואע"פ שלא זרען מתחילה לכך:

וירקן פטור. ללאו מידי הוא: שחליים. קריש"ן: הסרגי.
אורוג"א נאכל בין זרע ובין ירק: כי קאמר רב. דמערבין בהן:
בדגנונייתא

להו זרען לזרע או לירק מתעשרין זרע וירק ואומר ר"י דהיה
בין ירק בין זרע ואם זרע לזרע מתעשר הכל לעצבר אחר ז'
זרע ובסיפא זרע וירק דברישא ירק עיקר ובסיפא זרע עיקר ונפס'
וכשזרע עיקר הוי זרע יפה והוי מן הזרע על הירק מן ה'

[illegible]

(א) נראה ד"ל כל מיילי דדמי ליה מב' דדדין וכן פרי מפרי וגדולי קרקע ואחי כללל קמא למיעוטי מאי דלא דמי להו וכו'.